

Kannaksen Mykrät

JÄSENLEHTI n:o 26 - 1/2015 - joulukuu

**Karjalan Maraton | Nostalgiaretkiä Kannakselle
Joulutervehdys Etiopiasta | Suvussa tapahtuu**

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry:n jäsenlehti

info@mykrat.net ★ www.mykrat.net

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry

☞ Perustettu 28.11.1999, merkitty yhdistysrekisteriin 1.3.2001

☞ Varsinaisten jäsenten määrä n. 110

☞ Yhteystiedot:

- Sähköposti **info@mykrat.net**
- Kotisivu **www.mykrat.net**
- Postiosoite c/o Janne Mykrä, Piiankuja 4, 11710 RIIHIMÄKI

☞ Jäsenlehden toimitus:

- Juhana Mykrä • **juhana.mykra(at)gmail.com**
- Sukuseuran hallitus, jäsenet ja muut sukulaiset

☞ Jäsenlehden painatus: *Copy-Set Oy, Helsinki*

Jäsenlehden kansikuva:

Hyvinkäällä 13.6.2015 järjestetyn Karjalan Maratonin osallistujista sukuseuran hallituksen jäsen Sari Kangasniemi saavutti toisen sijan sarjassa N45. Kuvassa vasemmalta Sari Kangasniemi, Vihdin Karjalaseuran edustaja Minna-Maija Kauppi ja Johannes-Seuran edustaja Marja Luukko.

SISÄLLYS

n:o 26 - 1/2015 - JOULUKUU

PUHEENJOHTAJAN PALSTA.....	3
UUTISIA	4
Sukuseuran vuosikokous ja tutustuminen Sarka-museoon	4
Karjalaiset kesäjuhlat Seinäjoella	4
Uusia lauluja vanhasta Karjalasta nyt Spotifyssä	4
Evakkotyön tarina Lahden kaupunginteatterissa	4
Amerikan serkku otti yhteyttä	5
KOKEMUKSIA KARJALAN MARATONILTA 13.6.2015.....	5
SUOMEN KULTTUURITAHASTON PERUSTAMISKERÄYS 1938.....	6
PATIKOIDEN HIITOLAN PUKINNIEMEEEN	7
LÖYTYIHÄN SE JUOSILAN KAIVOKIN HIITOLAN MATKALLA	10
KOTISEUTUMATKA ANTREAN HANNILAAN 2015	11
PALKINTOMATKA: KOHTEENA RUKA.....	15
MUKANA KUMMIPOJAN KUMMIPROJEKTISSA.....	18
JOULUINEN TERVEHDYS ADDIS ABEBASTA	19
ELVI HEINONEN TÄYTTI 90 VUOTTA	20
PARAS TÄT	21
MAISA MYKRÄ TÄYTTI 70-VUOTTA.....	22
MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU	23
Jäsenten merkkipäivät 2016	23
Kuolleita	23
Syntyneitä	23
ILMOITUKSIA	24
Vuoden 2016 jäsenmaksusuoritukset	24
P. Mykrän tauluja ostettavissa	24

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Taas on tullut se aika vuodesta, jolloin on syytä hieman muistella kuluneen vuoden tapahtumia. Ainakin minulle näyttää muodostuneen perinne kirjoitella artikkeleita sukulehteen ja katsella samaan aikaan linnan juhlia. Mikäs siinä, voisihan sitä huonomminkin itsenäisyyspäivää viettää!

Sotaveteraaneja ja kansallispukuisia naisia näyttäisi olevan tuolla julkkisten, poliitikkojen ja virkamiesten seassa ilahduttavan runsaasti. Muutama rouva oli jopa lottapuvussa saapunut juhlaan. Ainakin omaa mieltäni lämmittää kovasti nähdä juhlissa ns. tavallisia ihmisiä, jotka ovat Suomen historian tärkeillä hetkillä olleet turvaamassa maamme itsenäisyyttä.

Henkilökohtaisesti en tunne sotaveteraaneja, mutta äitini äiti Martta Kohonen kertoi usein muistojaan sota-ajalta. Hän oli talvisodan alkaessa 14-vuotias maalaistyttö Lemiltä. Vaikka hän ei joutunut pommituksiin eikä muutoinkaan varsinaisiin sotatoimiin, jätti sota-aika häneenkin jälkensä. Erityisesti Martta, meidän lastenlasten ja lastenlastenlasten silmissä ”pikku-mamma”, muisteli kuinka Helsingin pommitukset näkyivät Lemille asti.

Pikku-mamma oli lähisuvullemme tärkeä henkilö. Hänen luonaan oli aina mukava vieraila. Jokaisella vierailulla oli tarjolla hyvää mieltä ja rehevää naurua sekä tietenkin myös namia porukan pienimmille. Pikku-mammalla oli ainutlaatuinen kyky nähdä iloa ja hauskuutta maailmassa. Hänellä oli myös erityinen taito nauraa myös itselleen ja omille kummelluksilleen. Pikku-mamma ei ottanut elämää turhan vakavasti, mikä tuntuu nykypäivänä olevan monille niin kovin vaikeaa.

Pikku-mamma poistui keskuudestamme tänä syksynä 3.10.2015 vain päivää ennen 90-vuotispäiväänsä. Vaikka menetys oli meille lähisukulaisille suuri, olen kuitenkin iloinen ja kiitollinen siitä muistosta, jonka pikku-mamma jätti jälkeensä. Uskoisin, että suuri osa siitä positiivisesta elämänsenteestä, jonka olen omaksunut, on juuri hänen ansiotaan. Toivottavasti me pikku-mamman lapsenlapset osaamme välittää tuota samaan elämänsentettiin myös seuraaville sukupolville.

Pikku-mamman siunaustilaisuutta vietettiin 17.10. Hämeenkylässä kirkolla Vantaalla. Kauniissa tilaisuudessa muisteltiin pikku-mammaa ja poikkeuksetta kaikki muistelijat kiinnittivät huomiota hänen elämänmyönteiseen ja positiiviseen asenteeseen. Olin 1990-luvun lopulla haastatellut Marttaa sukututkimuksen merkeissä. Oli hienoa soittaa vanhalta C-kasetilta muutaman minuutin verran haastattelutuokiotamme, jossa pikku-mamma omalla iloisella tyyllillään muisteli lapsuuttaan Lemillä. Oli myös hienoa, että vanha haastattelunauha oli ylipäätään säilynyt kuunneltavassa kunnossa, vaikka siunaustilaisuutta edeltävänä päivänä nauhaa kuunnellesani ja kelailllessani sitä, vanha stereomme päätti yhtäkkiä syödä vanhan C-kasetin nauhan. Onneksi lyijykynä pelasti tilanteen ja sain kelattua nauhan taas kuunneltavaan kuntoon.

Pikku-mammaa voi suurella kunnioituksella sanoa ”tavalliseksi suomalaiseksi” siis oikeaksi vanhan kansan ihmiseksi. Pikku-mamma tuskin vaikutti suuresti elämänsä aikana kansankuntamme historian kannalta merkittäviin asioihin.

Siltä pidän häntä erittäin suurella arvossa elämänsenteensä ja myönteisyytensä johdosta. Erityisesti on jäänyt mieleen hänen toiveensa meille omaisille viime syksyltä, jolloin hän oli jo varsin heikossa kunnossa. Pikku-mamma totesi, että ”kunhan ette vaan ryhtyisi riitelemään”.

Itse näen tuossa pikku-mamman lausahduksessa ja elämän ohjeessa muutakin kuin omalle lähisuvulle annetun elämänohjeen. Ehkäpä hän tarkoitti samaa mitä joulun sanomaan yleisesti katsotaan kuuluvan:

Maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto. Näillä sanoilla haluan toivottaa kaikille suvun jäsenille, nuorille ja vanhoille sekä siltä väliltä oleville.

Janne Mykrä

sukuseuran hallituksen puheenjohtaja, perhe 569 sukukirjassa

UUTISIA

Koonnut: **Timo Mykrä**, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa

Sukuseuran vuosikokous ja tutustuminen Sarka-museoon

Sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous pidetään 11.6.2016 klo 12 alkaen Loimaalla. Kokouspaikkana on Suomen maatalousmuseo Sarka. Kokouksen yhteyteen sovitetaan osallistujille kahvit ja museokäynnit sekä maatalousmuseossa että Kurkijoki-museossa, joka on myös Loimaalla. Osallistujilla on mahdollisuus omakustanteiseen lounaaseen Sarka-museossa. Lisätietoja ja ohjeet ilmoittautumisesta jäsenille keväällä postitettavassa jäsentiedotteessa.

Karjalaiset kesäjuhlat Seinäjoella

Komiat Karjalaiset kesäjuhlat vietetään Seinäjoella viikkoa ennen juhannusta 17.–19.6.2016. Tangomarkkinoistaan ja Provinssirockistaan tunnettu Etelä-Pohjanmaan "pääkaupunki" on vireä tapahtumakaupunki ja alueensa kehityksen vetäjä. Alvar Aalto -keskus kaupungin sydämessä on ainutlaatuinen.

Lisätietoja Karjalan Liiton sivuilla www.karjalanliitto.fi ja Facebookissa www.facebook.com/karjalaisetkesajuhlat

Uusia lauluja vanhasta Karjalasta nyt Spotifyssä

Vuonna 1984 c-kasetilla julkaistu laulusarja on nyt kuunneltavissa Spotify-musiikinjakopalvelussa. Sanat lauluihin on laatinut sukuseuran edesmennyt kunniajäsen **Mirjam Mattila** (os. Mykrä) ja sävelet hänen poikansa **Raimo Mattila**.

Kansikuvan on tehnyt **Harri Vaalio**. Kappaleet on sovittanut **Vesa-Heikki Mikkola** ja esityksestä vastaavat:

Ritva-Leena Kopra, laulu

Vesa-Heikki Mikkola, basso, kitara, haitari, laulu

Raimo Mattila, rummut, kitara, laulu

Pasi-Heikki Mikkola, huilu

Spotifyn voi ottaa käyttöön rekisteröitymällä osoitteessa www.spotify.com/fi/
Spotify-hakuna voi käyttää fraasia "uusia lauluja vanhasta karjalasta".

Evakkotyön tarina Lahden kaupunginteatterissa

Sukuseura järjestää hallituksen kokouksen yhteydessä teatteri-illan Lahdessa. Eeva Kilven teoksiin perustuvan näytelmän esitys on lauantaina 9.4.2016 klo 19:00. Sukuseura on varannut ennakkoon 20 paikkaa, jotka täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä.

Eeva Kilpi (os. Salo) syntyi Hiitolassa vuonna 1928. Tarinassa seurataan Eevan perheen ja lähisuvun vaiheita talvisodan, välirauhan ja jatkosodan aikana. Luvassa on koskettava esitys evakoille yhteisistä menetyksistä, niistä selviytymisestä ja uskosta tulevaisuuteen. Eeva Kilven kotitalo on tuttu kaikille Hiitolassa käyneille.

Sitova ilmoittautuminen käy maksamalla seuran pankkitilille pääsylipun viimeistään 3.3.2016.

Maksun saaja: Kannaksen Mykrät sukuseura ry. Tilinumero: FI22 1118 3000 1033 26.

Lippujen hinnat: peruslippu 28 €, eläkeläiset 25 €, opiskelijat ja työttömät 19 €.

Maksaessasi täydennä viestikenttään lipputyypin, määrä ja osallistujien nimet, mikäli samalla tilisiirrolla maksetaan useampi henkilö. Ilmoitattehan myös sihteerille osallistumisestanne. Sukuseura ei järjestä kuljetusta Lahteen. Osallistujille lähetetään tietoa järjestelyistä ennen esitystä.

Lisätietoja sihteeriltä: **Timo Mykrä**, puh. 044 9064396, timo.mykra@pp1.inet.fi

Amerikan serkku otti yhteyttä

Sukuseuran Amerikan serkku **Brock Auten** on edelleen hengessä mukana. Hän on lähestynyt seuraa kirjeellä ja kiittää meitä tehdystä työstä sukumme hyväksi. Samalla hän tiedusteli, voisiko olla seuralle avuksi. Ehkä saamme tulevaisuudessa uutisia ja raportteja rapakon takaa. Mitä suku ja sukulaisuus merkitsevät amerikkalaisille? Onko heillä samanlaista sukutukimusta kuin meillä Suomessa, entä yhdistyksiä?

Tietoa Brockista ja hänen sukulaisuudestaan Mykriin voi lukea jäsenlehden numerossa 24 (1/2013) otsikolla Amerikan serkun häämatka.

KOKEMUKSIA KARJALAN MARATONILTA 13.6.2015

Karjalan Liiton kesäjuhlat vietettiin Hyvinkäällä 13.–14.6.2015. Karjalaisten kesäjuhlien lauantain ohjelmassa oli perinteikäs Karjalan Maraton, jota on juostu jo vuodesta 1930 lähtien. Juoksutapahtuman voittajiin lukeutuu monia entisiä maailmaluokan juoksijasuuruuksia, mm. **Volmari Iso-Hollo**, **Ilmari Salminen**, **Veikko Karvonen** ja **Antti Viskari**. Vuonna 1933 Karjalan maratonille osallistui yhdeksänkertainen olympiakultamitalisti **Paavo Nurmi**; hän tosin tuli tuossa kisassa vasta toiseksi häviten **Volmari Iso-Hollolle**.

Juoksukilpailun nimestä huolimatta matka ei ole täysi maraton (42,195 km) vaan 10 mailia eli 16,090 km. Juoksun raskaasta reitistä kolmasosa kulki pitkän asfaltoidun maantien reunaan, ja loput seuraten metsäisiä latu-uria korkeuseroltaan vaihtelevassa Hyvinkään Sveitsin puistossa.

Kaiken kaikkiaan kisaan lähti yhteensä noin viisikymmentä osallistujaa. Pojille ja tytöille järjestettiin oma Nuorten Maili -kilpailu. Nuorimmat osallistujat olivat syntyneet 2007. Vanhinta kaartia edustivat N75-sarjassa **Anneli Lantto**, s. 1940, ja sarjassa M70 hänen miehensä **Pekka Lantto**, s. 1942, joilla oli jo vuosikymmenien perinteet osallistumisesta.

Tämän vuoden kisaan oli lupautunut muutama Mykrä-sukuun kuuluva. Erinäisten vaivojen vuoksi tosin sukuseuraa edustaneiden lukumäärä kutistui lopulta kahteen. **Sari Kangasniemi**, s. 1967, ja **Juhana Mykrä**, s. 1972, ylläpitivät kunniakkaasti Mykrien juoksumainetta saavuttaen mitalisijoitukset omista sarjoista.

Koko kilpailun parhaimman ajan 1:04:58 juoksi Hauhon karjalaisia edustanut **Viljo Kirjavainen** sarjassa M55. Sari Kangasniemi tuli omassa sarjassaan N45 toiseksi ajalla 1:35:11 ja Juhana Mykrä samoin toiseksi sarjassa M40 ajalla 1:52:10. Sarin suorituksen tasoa nostaa se, että hänen sarjassaan oli eniten osallistujia, yhteensä neljä. Ja Juhanan suorituksen tasoa laskee sellainen mielenkiintoinen anekdootti, että hänen yhteensä kolme henkeä käsittävän sarjansa ylivoimaisesti parhaimman ajan saavutti Helsingin Jyryä edustanut **Dmitry Kobernik**, jota Karjalan Liiton ulkopuolisena osanottajana ei voitu palkita.

Juhana Mykrä, perhe 260 sukukirjassa (perhetiedot muuttuneet uuden avioliiton myötä)

Kuva vasemmalla: Karjalan Maratonin osallistujia lähtöviivalla. Kuva oikealla: Serkukset Sari Kangasniemi ja Juhana Mykrä.

SUOMEN KULTTUURITAHASTON PERUSTAMISKERÄYS 1938

Noin 30 000 kansakoululaista kiersi syksyllä 1938 ovelta ovelle Suomen jokaisessa kunnassa esitellen Kulttuurirahaston tarkoitusta ja pyytäen sille tukea. Kaikkiaan 170 000 suomalaista osallistui perustamiskirjakeräykseen, jonka tuotto oli 2,7 miljoonaa silloista markkaa. Lisäksi 18 000 henkilöä osallistui erilliseen lahjakirjakeräykseen vuosina 1937–38.

Perustamiskirjakeräyksen alkuperäiset keräyslistat on sidottu 42 paksuun niteeseen, joita säilytetään Kulttuurirahaston hallituksen kokoushuoneessa. Keräykseen osallistuivat niin koululaiset kuin virkamiehet, maanviljelijät ja työväestö. Lahjakirjakeräyksen lahjakirjat ovat Kulttuurirahaston arkistossa.

Kulttuurirahaston historia on maailman säätöiden joukossa ainutlaatuinen, koska sen peruspääoma kerättiin koko kansalta.

Verkkoon siirretyiltä listoilta lähes jokainen suomalainen löytää sukulaisiaan ja tuttaviaan. Niiltä voi hakea tietoja nimen, kunnan tai ammatin perusteella. Tee hakuja osoitteessa <https://apurahat.skr.fi/perustamiskerays/Haku>

Taulukko: Perustamiskeräyslistojen digitoidusta versiosta poimitut Mykrä-nimiset lahjoittajat. Lähde: SKR.

Hiitola:			
Juha Mykrä	Talokinen	10-	1852–1933 perhe 155 sukukirjassa
Toivo Mykrä	Talollinen	10:-	1908–1973 perhe 217 sukukirjassa
Taavo Mykrä	Talollinen	10.	1893–1980 perhe 403 sukukirjassa
Heikki Mykrä	Maanviljelijä	10:-	1868–1945 perhe 474 sukukirjassa
Jääski:			
Matti Mykrä	Talollinen	20:-	1889–1947 perhe 630 sukukirjassa
Jekka Mykrä	Talollinen	20:-	1886–1950 perhe 614 sukukirjassa
Uusikirkko:			
Emil Mykrä	maanviljelijä	10-	1901–1976 perhe 838 sukukirjassa
Viipuri:			
Lyyli Mykrä	neiti	10.	1899– ? vanhemmat ilmeisesti: perhe 50 sukukirjassa

Juhana Mykrä, perhe 260 sukukirjassa (perhetiedot muuttuneet uuden avioliiton myötä)

PATIKOIDEN HIITOLAN PUKINNIEMEEN

Alkuvuodesta 2015 kuulin, että äitini **Mailis Kangasniemi** (o.s. Mykrä), oli kiinnostunut osallistumaan kotiseuturetkelle Hiitolaan. Hänen edellisestä matkastaan oli kulunut jo kymmenisen vuotta ja äitini toiveenaan oli, että joku meistä viidestä lapsesta lähtisi seuralaiseksi. Hetken aprikoituani olin valmis matkatoveriksi ja näin alkoi matkan suunnittelu. Viisumihakemus vaati huolellisuutta, mutta matkan järjestäjä Keskimatkat ja kokenut matkanjohtaja **Raija Laaksonen** olivat avuliaita ja informoivat tarpeen tullen ja nopeasti. Yksi mainio matkaan virittäytyminen oli **Eeva Kilven** kirja ”Rajattomuuden aika”. Kirjassa vilisivät äidin kertomuksista tuttujen henkilöiden ja paikkojen nimet, samoin kukat ja muut luontokokemukset 30-luvun Hiitolasta kuvailtiin elävästi.

Liityin matkaryhmään Helsingissä aamuvarhain 4.6.2015, yö oli kulunut Arlandan ja Helsinki-Vantaan lentoasemilla ja uni oli jäänyt pieniin torkahduksiin. Porista matkaan lähteneet eivät olleet malttaneet nukkua senkään vertaa ja kauhistelin mielessäni, että mitenkä sitä jaksetaan. Mutta kyllä karjalaiset näyttävät jaksavan, varsinkin silloin kun on suuntana omat kotikonnut! Muuta Mykrän sukua ei tälle matkalle ollut lähtenyt, pari entisestään tuttua näkyi joukossa, mutta pian tulimme tutuiksi ja muodostuimme tiiviiksi ryhmäksi.

Rajan ylitys on ilmeisesti aina oma seikkailunsa. Tällä kertaa kävi niin ikävästi, että yksi pariskunta joutui jättäytymään matkasta jo ennen rajaa. Mukaan oli tullut uusi passi, mikä ei ollut sama millä oli haettu viisumia ja asian selvittäminen olisi voinut estää myös muun ryhmän etenemisen. Meitä harmitti pariskunnan puolesta, mutta matkan piti jatkua ja hetken kuluttua raja ylitettiin lyhyehkön jonottamisen jälkeen.

Ensimmäisen päivän ohjelmaan kuului junamatka Viipurista Hiitolaan. Tämä matkan osa kiinnosti äitiäni erityisesti, sillä hänen kotipaikkansa oli sijainnut lähellä rataa Pukinniemen pysäkin vieressä. Arvuuttelimme yhdessä, miten paljon maisemia pystytään junasta käsin tunnistamaan. Erityinen maamerkki oli Ojajärvi, missä äitini oli lapsena käynyt uimassa. Tätä Ojajärveä tähystelimme silmä kovana ja tuntui, että puoli junan vaunua oli yhtä jännittyneinä nenät ruudussa. Monta järveä ohitettiin, ennen kuin se oikea vilahti kohdalle ja pian sen jälkeen hapera hökkeli-mökki Pukinniemen pysäkin kohdalla. Huokaisin helpotuksesta ajatuksissani, olisi ainakin jokin tunnistettava kohde, mikäli lähdemme äidin kanssa kahdestaan Pukinniemeen.

Hiitolaan saavuttuamme kävimme hautausmaalla laskemassa kukkia muistomerkin juurelle ja tutustumassa entisen kirkon ympäristöön. Kuljettajamme Japi keitti pannukahvit suurella pannullaan ja nautimme Airin leipomia piirakoita hautausmaan kupeessa. Tattarin sisarusten yhteisvoimin vetämät laulu- ja runotuokiot sekä kahvitukset olivat ihania elämystietä matkapäivien aikana.

Linja-automatkojen aikana Raija opasti taitavasti ja kertoi missä päin pitää milloinkin liikuttiin ja mitä historiallisia tapahtumia tai henkilöitä paikkoihin liittyi. Yöpymispaikkana oli Raholan entinen koulu Kurkijoella. Sovitellen mahduimme yöpymään, vaikkakin perheitä jouduttiin jakamaan miesten ja naisten huoneisiin. Äiti ja minä saimme huonetoveriksi mukavan Sirpan. Ensimmäinen ilta Raholassa meni esittelykierroksen merkeissä ja yllättävän paljon kerrottavaa matkalaisilla olikin taustoistaan ja tutuiksi tultiin, mikä helpotti ja kevensi tunnelmaa entisestään. Myös majapaikan sauna lämpeni iltaisin ja oli ahkerassa käytössä.

Matkan toinen päivä oli varattu kotipaikkakäynneille. Olimme nukkuneet yön hyvin, sää oli kaunis ja niinpä pakasimme eväät reppuun ja lähdimme etukäteen tilatun taksin kyydissä rohkein mielin kohti Hiitola. Taksikuski ei osannut englantia eikä ollut varma tiestäkään ja pysähtyi kysymään neuvoa poliisilta Hiitolassa. Äidin mukaan otaman kartan avulla osasimme näyttää ensimmäisen etappimme, Ilmeenjoen sillan, ja sopia paluuajankohdan samaan paikkaan. Yksi retkipäivän hurjimmista haasteista oli edessämme; kapuaminen jyrkän, irtonaisen soran peittämän, ratapenkan päälle. (Paljon myöhemmin saimme kuulla, että helpompi radallenusu olisi löytynyt edempää.) Radalle päästyä kohtasimme venäläisen työporukan vaihtamassa ratapölkkyjä betonisiin. Ehdimme jo

pelätä, että tähän taitaa matkanteke pysähtyä, mutta työmiehet keskeyttivät työnsä hetkeksi ja me tervehdimme kättä heilauttaen ja jatkoimme ripeästi eteenpäin rataa pitkin. Olimme samalla helpottuneita huomiosta, että junaliikenne olisi toistaiseksi pysähdyksissä.

Äiti vaihtoi kumisaappaat lenkkareihin ja minä otin vedenpitävät välisukat pois kenkieni sisältä. Edessä oli n. 4 km tasapainoilu, välillä ratapölkkyä toiselle ja välillä radan vieressä vesakontynkiä väistellen. Sää oli kesäinen ja oli aivan pakko pysähtyä ihastelemaan kukkivia kissankäpäliä, kulleroita ja yksinäistä mesimarjan kukkaa jonka äiti huomioi radan reunassa.

Reilun tunnin kuluttua saavuimme Pukinniemen pysäkin paikalle ja lähdimme etsimään vanhaa tienpohjaa mäen juurelta. Tie oli vuosien mittaan täytynyt sekä kasvavista että myrskyissä kaatuneista puista. Hetken kuluttua aukeni eteemme niitty ja äiti totesi, että tässä on meidän entistä peltoa ja lähti päättäväisesti tarpomaan kohti navetan paikkaa. Navetan kivijalalle oli hyvä kattaa eväät ja kyllä voileivät ja kahvi maistuivatkin hikisen kävelyurakan jälkeen. Painavan kuohuviinipullon olin joutunut jättämään pois repusta, mutta siideritölkkien kanssa juhliittiin kotomäelle saapumista. Evästauon päätteeksi heittäydymme lepäämään heinikkoon ja nostimme jalat koholle kivijalan päälle ja nautimme auringon lämmöstä ja käen kukunnasta. Äiti siteerasi Eeva Kilpeä: "Nähdä Hiitola ja kuolla" ja siinä sitten hihitimme yhdessä onnellisina ja nautimme ikimuistoisesta hetkestä.

Yritin hahmottaa mielessäni, miltä tila oli aikoinaan näyttänyt. Pellot ympärillä olivat edelleenkin yllättävän avoimet tiheän heinikon ansiosta, vain ojanvarret olivat vesakoituneet. Talon perustuksilla kasvoi korkeita puita, mikä ei kuitenkaan estänyt äitiä löytämästä portaat. Kielot kasvoivat kivijalan juurella ja yritin ehtiä kuvaamaan sekä kuk-

kia, että filmaamaan äitiä, joka muisteli ääneen entisiä aikoja Karjalassa. Oli hämmästyttävää, miten selkeästi hän selosti talon pohjapiirustuksen ja missä huoneessa kukin oli asustanut silloin kauan yli 70 vuotta sitten. Kellari sijaitsi alempana rinteessä ja oli yllättävän ehjä, paitsi että ovi oli lahonnut aikoja sitten ja katolla kasvoi sekametsä.

Aika kului aivan liian nopeasti. Halusimme löytää lähellä sijainneen koulun paikalle, mutta jouduimme luopumaan yrityksestä vaikeakulkuisen maaston ja ajanpuutteen takia. Kävelimme peltoa pitkin radalle ja totesimme sen olevan helpomman reitin kuin entinen tienpohja ja lähdimme marssimaan takaisin Hiitolan suuntaan. Junat kulkivat taas ja piti olla korva tarkkana. Kaksi kertaa jouduimme hyppäämään radalta turvaan, mikä ei ole aivan vaaraton tilanne paikoitellen jyrkän penkan ja junan ohittaessa sinkoamien kivien vuoksi. Aikataulu meni täpäriille, sillä saavuimme taksin kanssa samaan aikaan kohtaupaikalle ja pääsimme oitis paluumatkalle takaisin Kurkijoelle Raholaan.

Illallisen jälkeen oli kaikilla kova tarve saada jakaa päivän kokemuksia. Muutamat eivät olleet onnistuneet löytämään kotipaikkojaan, toisille olivat paikat tuttuja monilta aiemmilta matkoilta. Kukaan ei ollut kuitenkaan joutunut patikoimaan yhtä pitkää matkaa kuin me kaksi ja äidin hyvää kuntoa ja muisteluita ihmeteltiin ja ihasteltiin. Tunteikkaat tarinoinnit jatkuivat myös muiden päivien aikana ja jälkepäin totesin, etten ole koskaan nähnyt niin montaa suomalaismiestä silmät kyynelissä, kuin näiden päivien aikana. Tunsimme kaikki läheisyyttä edesmenneisiin sukupolviin mikä välillä yllättäenkin herkisti mielen.

Seuraava päivä oli lauantai ja viimeinen päivä ennen kotimatkaa. Ohjelmassa oli linja-autokierros ja pysähdyimme Kurkijoen ja Hiitolan keskustoihin. Kyläkaupoissa myytiin muun muassa kuivattua kalaa ja monenlaisia säilykkeitä. Hiitolassa kiipesimme Linnavuorelle ja kokoonnuimme yhteiskuvaan ja laulamaan ”Jo karjalan kunnailla lehtii puu”. Keto-orvokit kukkivat sinisinä mattoina ja pyysin äitiä istumaan kalliolle orvokkien keskelle. Kävimme myös Laatokan rannalla ja Kilpolan saaren sillalla. Venäläisiä oli ongella ja veneilemässä ja me turistit yritimme vaihkaa kurkia aitojen yli ja nähdä minkälaisia huviloita saareen oli rakennettu.

Viimeistä iltaa juhlisti hauska illanvietto ja sen päälle grillaus valoisassa alkukesän yössä. Kuohuviinikin tuli juotua makkaran painikkeena ja tunnelma oli sekä hilpeä että haikea... ja taustalla Karjalan satakielen konsertti.

Soile Kangasniemi, perhe 233 sukukirjassa

LÖYTYIHÄN SE JUOSILAN KAIVOKIN HIITOLAN MATKALLA

Olimme toukokuussa 2013 Hiitolan pitäjäseuran matkalla ensimmäisen kerran tutustumassa Teuvon sukujuuriin. Tuolla reissulla oli mukana suuri joukko Kannaksen Mykrien sukuseuran jäseniä. Hyvän matkanvetäjän sekä aiemmin Hiitolassa käyneiden Mykrien ansiosta matkamme onnistui erinomaisesti. Löysimme kohteemme, Kylälahden kylässä sijainneen Juosilan, jossa vietimme useita tunteja tutustumassa Teuvon isän ja isoisan kotipaikkaan. Meitä jäi kuitenkin vaivaamaan se, että emme onnistuneet löytämään Juosilan kaivoa, jonka luona Teuvon serkunlikka oli valokuvattu vuonna 2002. Myös saunan tarkka sijainti jäi hahmottamatta, joten päätimme jo silloin, että palaamme Juosilaan vielä uudelleen.

Kaksi vuotta myöhemmin, 14.5.2015 lähdimme taas Hiitolan pitäjäseuran matkalle Karjalaan. Tällä kertaa majoituimme Käkisalmelle, josta linja-auto vei meidät kotiseutupäivänä Hiitolan asemakylään. Siellä meitä odottivat valmiiksi tilatut taksit, joilla matkalaiset lähtivät omille sukujuurilleen.

Mykräkylän suuntaan ei tällä kertaa ollut muita lähtijöitä, joten istahdimme kahdestaan meille tilattuun taksiin ja matkasimme kohti Ilmeenjokea. Olimme yhteisen kielen puuttuessa näyttäneet kuskille kartalta ajokohteemme. Kaksi vuotta aiemmin joen ylittävä silta oli ollut ajokelvoton ja pelkäsimme nyt, ettei siltaa pystyisi enää ollenkaan ylittämään ja joutuisimme etsimään kiertotien. Ilmeenjoelle päästyämme koimme melkoisen yllätyksen, silta olikin korjattu! Kuski olisi ollut valmis viemään meidät lähemmäksi määränpäättämme, mutta halusimme jatkaa sillalta kävellen kohti Juosilaa kuten edelliselläkin kerralla.

Perille päästyämme totesimme kaiken olevan kuten kaksi vuotta aiemmin, lukuun ottamatta outoa maan pinnan rajua möyhimistä muutaman neliön alueella. Arvelimme kuitenkin kyseessä olleen eläinten ravinnon etsinnän, eikä maankäntö viitannut ihmisten tekemään toimintaan, kuten muutamien muiden tilojen kohdalla on tapahtunut. Viimeksi meillä ei ollut mukana mittaa, joten kirjasimme nyt ylös rakennusten mittasuhteet ja tarkemman sijainnin tilalla.

Tärkein asia tällä matkallamme kuitenkin oli kaivon etsiminen. Olimme viimeksi saaneet sen käsityksen, että kaivo sijaitti rakennusten kanssa samalla puolella Nimetöntä ojaa. Tarkistimme tuon alueen nyt vielä kertaalleen ja aloimme sitten tutkia Teuvon serkun 1990-luvulla ottamia valokuvia taas uudelleen. Päättelimme peltokuvien perusteella, että edellinen tieto oli virheellinen. Tuon jälkeen kaivo löytyikin nopeasti. Se siis sijaitti pellon puolella, aivan ojan tuntumassa, pusikoituneessa lepikossa. Kaivon salvettu hirsikehikko löytyi sammalten alta vielä melko

hyväkuntoisena. Kaivo on ollut matala, kirkasvetinen lähdekaivo. Kaivon löytyminen tarkensi meille myös saunan sijaintipaikan.

Skumpat nautittuamme hyvästelimme Juosilan. Aikataulu oli tiukka, sillä jatkoimme tällä kertaa vielä eteenpäin vanhaa tiepohjaa seuraten kohti Pukinniemen seisaketta. Pian Juosilan jälkeen tie osoittautui vaikeakulkuseksi sateitten aiheuttaman märkyyden sekä alueella aiemmin riehuneen paikallisen myrskyn kaatamien puiden vuoksi. Myrskyalue oli kuin pommitusten jäljiltä. Lopulta vesakoitunut tienpohja hävisi kokonaan. Pientä paniikkia ja sykkeen nousua aiheutti se, että emme olisi ehtineet enää palata samaa reittiä takaisin. Kartan mukaan olimme jo hyvin lähellä rautatietä, joten emme enää yrittäneetkään löytää jälkeä tiepohjasta, vaan päätimme oikaista vaikeakulkuisen maaston läpi suoraan kohti rataa. Vaikka kulku oli todella hankalaa, niin yllättävän nopeasti löysimme radalle.

Totesimme, ettemme ehdi käymään Pukinniemen seisakkeella asti, mutta kävelimme kuitenkin seisakkeen suuntaan siihen kohtaan, missä hetkeksi hukkaamamme tie oli aikoinaan ylittänyt radan. Pitäessämme siinä lyhyen evästaun tavarajuna ohitti meidät ja kuljettaja tervehti meitä vihellyksellä. Tämän jälkeen kiirehdimme rataa pitkin kohti Ilmeenjokea. Sillä matkalla toinenkin tavarajuna ohitti meidät, joten rata on vilkkaasti liikennöity. Taksimme oli tullut hyvissä ajoin tapaamispaikalle ja pääsimme väsyneinä takaisin Hiitolan asemakylään. Teuvo jaksoi jopa vielä kiivetä Linnavuorelle katselemaan maisemia.

Kolmannelle matkapäivälle suunniteltu retki Konevitsan luostarisaaarelle ei toteutunut kovan tuulen takia, mutta kiertoajelut Käkisalmella ja Räisälässä korvasivat menetyksemme.

Teuvo Mykrä, perhe 354 sukukirjassa ja Hannele Suominen

KOTISEUTUMATKA ANTREAN HANNILAAN 2015

Kävimme Karjalassa, mie sekä tyttäreni **Aino** ja **Anna Mykrä**. Hannilan kylätoimikunta järjesti matkan kotikylään 6.–7.6.2015. Matka taittui Viipurin ja Johanneksen kautta Antrean Hannilaan.

Hyppäsimme bussiin Kouvolan matkakeskuksessa aamupäivällä. Bussissa oli tuttuja ja tuntemattomia. Nuoria, Karjalan ensikertalaisia oli paljon. Kouvolasta ajoimme suoraan Vaalimaalle, jossa ylitimme rajan. Ensimmäinen pysähdys oli Säkkijärvellä, jossa bussi tankattiin. Emme poikenneet tien toisella puolella näkyvään kirkonkylään, vaan jatkoimme suoraan Viipuriin.

Jäimme autosta Pyhän Annan kruunun kohdalla ja kävelimme kahden portin läpi kaupunkiin. Muuta sisääntuloa lännestä Viipuriin ei ennen ollut. Tämä Haminan portti oli Turusta saapuvan tien päätepiste. P. Annan kruunu on mahtava 1700-luvulla rakennettu linnoitus ja se on vaatinut suunnattomasti työtä. Käytännössä sitä ei koeteltu, koska valloittajaa lännestä ei kuulunut.

Tultuamme kaupunkiin kiipesimme Tervaniemen puistoon, josta avautui kaunis näkymä vanhaan kaupunkiin. Mäen laella seisoi Pietari Suuri, joka on sieltä vuoroin Suomen leijonan kanssa vahtinut Viipuria. **Gunnar Finnen** veistämä, osittain vaurioitunut Itsenäisyyden leijona on saanut uuden kodin Monrepos'n puistossa.

Mainion oppaamme **Kyösti Toivosen** opastama kävelyretki alkoi **Torkkeli Knuutinpojan** torilta. Mahtimiehen patsaan taustalla on vanha raatihuone, johon rakennettiin pari kerrosta lisää sen muututtua kaupunginmuseoksi. Sen vieressä on Lempi Jääskeläisen kirjoista tuttu Weckroothin talo.

Kävelimme Linnankadun kautta vanhan tuomiokirkon raunioille, jonne **Mikael Agricola** on todennäköisesti haudattu. Kirkko ei ole enää tunkiona, mutta sen sisus kasvaa rehevää risukkoa. Sen vieressä oli suomalaisten sotilaitten kenttähautausmaa. Vanha kellotorni oli rakennustelineitten peitossa. Onneksi, sillä huonoon kuntoon päässyt torni alkoi olla jo vaarassa sortua.

Jatkoimme Luostarinkadun vanhalle kiltatalolle, joka on yksi säilyneistä Viipurin keskiaikaisista rakennuksista. Ehkä siinä on sijainnut myös kaupungin ensimmäinen raatihuone. Kiipesimme mäen laelle, jossa on dominiikaniveljeskunnan, myöhemmin maaseurakunnan kirkko. Fransiskaanien vastaava konventti sijaitsi kaupungin pohjoispuolella lähellä Karjaportinkatua, mutta siitä ei ole mitään jäljellä. Katsoimme raatitornin, joka toimi myöhemmin kirkon kellotapulina.

Kävely päättyi raatihuoneen torin kautta kauppatorille ja kauppahalliin. Jatkoimme kierrosta bussilla. Pysähdyimme Punaisen lähteen torilla ja kiersimme Aallon kirjaston ja Mäntysen hirven. Valitettavasti kirjasto oli suljettu, emmekä päässeet ihastelemaan restauroituja sisätiloja. Tämän jälkeen siirryimme kohti Havin valleja osan porukasta jäädessä pellavakauppaan. Valleilla on linnoitusrakennelmia idästä tulevaa uhkaa vastaan. Tämä kuvaa hyvin kaupungin historiaa ja asemaa idän ja lännen välissä. Vallanpitäjästä riippuen linnoitus on rakennettu molemmin puolin kaupunkia. Havilla on ulkoilma-näyttämö kesäteatteria ja laulujuhlia varten. Puistomainen vyöhyke on lähes luonnontilassa ja oivallinen ympäristö piknikille. Grillit kärsivät nykyiset viipurilaisten viettäessä siellä viikonloppuaan.

Oli aika lähteä kohti Johannesta ja Lokkihotellia, jossa yövyimme. Ohitimme Uuraan ulkosataman ja valtioneuvos Johannes Virolaisen kotikylän Ylä-Sommeen. Johanneksen pitäjän venäjänkielinen nimi on Sovjetskij, vapaasti suomennettuna Neuvostola. Osuvampaa nimeä sille ei olisi voitu antaa. Harmaat betonibunkkerit, *hrutsevat*, piirittävät keskustan ja antavat sille ankean ilmeen. Hotelli oli siisti mutta tuttu puhdistusaineen haju vahvisti neukkutunnelmaa.

Jaloittelimme päivällisen jälkeen tutustuen kylään. Kirkko tuhoutui sodassa ja sen paikalle on pystytetty muistomerkki. Joku oli perannut kaloja vanhalla hautakivellä ja jättänyt perkeet päineen pävineen tantereelle. No, olihan kalastus vanhan Johanneksen elinkeinoja. Merenranta oli kaunis ja kivipenger hyvin säilynyt. Veden rajassa oli venäläisten sotamuistomerkki. Kyösti kertoi, että lähes joka paikkakunnalla on oma, erityinen taistelun tai vastaava tapahtuman muistopaasi, joka kukitetaan juhlien yhteydessä. Muistomerkki voi viitata muuhunkin kuin suureen isänmaalliseen sotaan. Näin vahvistetaan kansallistunnetta. Muutamia suomalaistaloja on vielä pystyssä, mutta niiden kunto on huono. Johanneksessa on nykyisin asukkaita n. 7000 ja suurin työnantaja on Hackmanin sellutehtaan perillinen.

Aamu valkeni tuulisena mutta aurinkoisena. Ajoimme Viipurin kautta Portinhoikkaan. Matkalla pysähdyimme muistelemaan matkalaisia koskettavaa taistelupaikkaa. Voitonpäivän tekokukat loistivat venäläisten massiivisella muistomerkillä, jonka vuosiluvuissa on noteerattu myös talvisota. Pääsääntöisesti se on Venäjällä unohdettu ja vaiettu pienenä rajakahakkana.

Suomalaisten muistomerkillä laskettiin kylätoimikunnan seppelä. Kotoiseen tapaan se on vaatimaton, jopa sympaattinen naapurin suureen ja mahtavaan verrattuna. Näillä main käytiin Suomen kohtalon hetket. Miehiä kaatui, Karjala menetettiin, mutta itsenäisyys säilyi. Vähin mitä voimme tehdä on muistaa ja kunnioittaa niitä miehiä, naisia, perheitä ja karjaakin, jotka antoivat kaikkensa että olemme edelleen tässä.

Ja sitten nokka kohti Hannilaa, jonne ajoimme Jääsken Ahvolan ja Seitsolan kautta. Matkamme vanhin 'alkuasukas', **Mari Airola** (hannilaisittain Laurila Mari), selosti reitin varrella olevat talot ja tilat. Pysähdyimme kylän läheiselle mäelle, mutta rehevä pöheikkö peitti näkymän kylään. Asemansseudulla hämmästyksellä oli saatettu päätökseen. Kylälle leimaa antava asema-rakennus oli purettu. Tilalle oli rakennettu ikkunaton valkea pytinki ilmeisesti varastoksi ja radan automaatiikkaa varten. Vielä kolme vuotta sitten tekniikka oli suomalaisajalta. Uudet ja komeat asemalaiturit oli tehty kiskoja reunustamaan. Muutama matkustaja odotteli junaa.

Uutta ja vanhaa oli sulassa sovussa sekaisin. Osuuskaupan rakennus on vuosi vuodelta huonommassa kunnossa ja luhistuu, ellei sille tehdä jotain. Kolme vuotta sitten puolikkaaksi ruhjotun osuuskassan talon taival on nyt kokonaan päätynyt.

Vuonna 1892 rakennettu Karjalan rata mullisti aikoinaan kylän elämän ja teki hiljaisesta maalaiskylästä vilkkaan asemapaikan. Rautatie leimaa edelleen kyläkuvaan. Voisi sanoa, että valmistumisillaan oleva Antrea-Kiviniemi rata on mullistanut uudelleen kylän elämän. Tuplaraiteet, sähköistys ja moderni seisake hallitsevat maisemaa. Mutta hiljainen maalaiskylä näyttää edelleen hiljaiselta. Uusi rata ei ole tuonut elämää.

Hallitseva väri on vaaleansininen. Pitkät meluaidat radan molemmin puolin peittävät vanhan näkymän ja hallitsevat tilaa. Toinen aseman seudun maamerkki, kallio, on räjäytetty ja louhittu. Keskeltä on vedetty uusi maantie kohti Rahikkalaa. Mykrän ylikäytävää ei enää ole, se on siirretty etelämmäksi uuden tien mukaisesti. Pidetään ylikäytävällä kuitenkin vanha perinteikäs nimi, sillä seisakekin on edelleen Hannila. Ylikäytävän kohdalle on ilmestynyt sinivalkoinen vartiokoppi. Kyösti kertoi, että siellä on aina päivystäjä valvomassa liikenteen sujuvuutta.

Ajoimme bussilla kansakoululle, josta ryhmäkuvan jälkeen haarauduttiin omille maille. Koulu on asuttu ja talon asukas tervehti meitä portailla. Kävelimme ohi Harjun ja Kovanen mokin Mykrän talolle. Isokokoinen koira haukkui pihalla kuten sen pitääkin. Menin pihaan ja vajasta tuli talon ny-kyinen haltija. Esittelin itseni ja kerroin että isäni on syntynyt tässä. Mies totesi että harasoo ja toivotti dasvidanja. Enempää emme jutelleet kun yhteistä kieltä ei ollut.

Päätimme käydä vielä Laurilassa, kylän suurommalla tilalla, ennen sovittua kokoontumista bussille. Kiersimme tietä myöten ja Sutelan kohdalla tapasimme Rönöön menijät **Saikkosen Pirkon** johdolla. Saavutimme Marin johtaman Laurilan väen ennen taloa. Talon katto on uusittu ja toisen päädyn ikkunapuitteet on vaihdettu. Talon asukas toivotti meidät tervetulleeksi kastellen viljelyksiään.

Lähdimme takaisin kohti asemaa Sutelan takaa vievää polkua pitkin. Luonto oli vehreää ja kaunista. Maasto vaihteli lehtometsästä kosteikkoon, sillä Pienenjärven vaikutus ulottui tänne saakka. Metsä on luonnontilassa, keloja pitkin ja poikin. Aino löysi pakurikäppää, jota otti kotiin tuliaisiksi. Siitä saa mainiota ja terveellistä teetä. Saavuin aseman takana olevalle mäelle, Lahenmäelle, jonka rinteessä heinä vyötäisille saakka. Levähdimme ja söimme eväät kallion laella. Nautimme maisemasta ja auringosta, joka tuli kuin tilauksesta kotikylän kävijöille. Pienijärvi kimalteli kauempana ja näytti kutistuneen entisestään.

Ylitimme radan uuden laiturin kohdalla. Jalankulkijoille oli jopa liikennevalot. Bussi odotti jo Mykrän ylikäytävällä ja jatkoimme matkaa Jääsken kautta Imatralle. Poikkesimme Jääsken kirkolla, oppaamme kotikirkon paikalla. Vuoksi virtasi vuolaana kirkon vieritse.

Matka oli antoisa. Kyösti Toivonen oli mainio opas ja tarinankertoja. Ensikertalaiset tyttäreni olivat vaikuttuneita kokemastaan. Kontrasti rajan molemmin puolin hieman hämmensi, mutta olin siitä jo etukäteen varoittanut. Viipurin historiallinen keskusta oli heistä komea ja monikerroksinen, mutta esikaupunkialueet ränsistyneitä ja rumia muistutuksena neuvostovallasta. Oppaamme Kyösti Toivonen antoi niin paljon tietoa, että tytöt eivät jaksaneet vielä kaikkea sisäistää. Minulle se taasen oli oiva lisä Karjala kokemuksiini. Kyösti oli myös hyvillään, että nuoria oli saatu liikkeelle. Heitä oli mukana enemmän kuin millään hänen kipparoimallaan matkalla.

Timo Mykrä, sukuseuran sihteeri, perhe 714 sukukirjassa

Kuva: Näkymä Rukatunturin huipulta. Lähde: Wikimedia Commons.

PALKINTOMATKA: KOHTEENA RUKA

Vietimme jo perinteeksi tullutta Mykrien sukujuhlaa tällä kertaa Heinolassa elokuussa 2014. Ohjelmaa juhlassa oli tosi paljon ja tietysti siellä oli myös arpajaiset. Arpajaisvoittoja oli pöydän täydeltä ja päävoitoksi **Hannu Mykrä** oli jälleen lahjoittanut viikon oleskelun mökillään Rukalla. Suuret kiitokset hänelle! Kuinka ollakaan päävoitto osui meille. Olihan se riemuvoitto.

Syyskuussa otin sitten yhteyttä Hannu Mykrään ja toivoimme käynnin ajankohdaksi kesä – heinäkuun vaihdetta. Se sopi myös Hannulle, joten ajankohta lyötiin lukkoon. Matkasta keskusteltiin silloin tällöin talven mittaan, mutta kesä yllätti jälleen ja matka olikin edessä.

Nuorempina sitä ajettiin pohjoiseen yhtä soittoa eikä tuntunut missään!! Nyt päätettiin kuitenkin yöpyä matkalla. Nyt, kun ollaan eläkkeellä, ei ole ainaista kiirettä. Keskikesäkin on juuri kauneimmillaan, on syytä katsella Suomen kauniita maisemia vähän tarkemmin.

Lähdimme matkaan 27.6.2015 aamulla ja yövyttiin Kuopiossa. Matkalla poikkeiltiin muutamassa tiekirkossa. Vanhat kirkot ovat kiinnostavia ja kauniita. Kuopioon saavuimme hyvissä ajoin ja ehdimme käydä Puijon tornissa katselemassa upeita maisemia. Tietenkin vielä keskustassa ja torilla piti tehdä kävelylenkki. Aamulla ennen lähtöä kävimme torilla ostamassa mansikoita, omenalörtsyt ja kalakukon Rukalle iltapalaksi.

Kuopion jälkeen poikkesimme Lapinlahdella ”Matin ja Liisan asemalla” ja etsimme heidän patsastaan. Emme kuitenkaan sitä löytäneet ja myöhemmin totesimme, että sehän taitaakin sijaita Vieremällä. **Emil Halosen** ateljeemuseoon oli tarkoitus poiketa, mutta se aukesikin vasta puolelta päivin eikä viitsitty jäädä odottelemaan. Sää oli hyvä lähes koko matkan. Vain Kajaanin ja Kuusamon välillä sateli vähän. Oikea mökki löytyi mukavasti, vaikka tie olikin aika mutkikas.

Mökki sitten olikin oikein viihtyisä ja kaikin puolin mukava. Asetuimme ”taloksi” ja laitoimme takkaan tulen, kun ilma oli kosteaa ja talo oli ollut jonkin aikaa asumatta. Illan suussa odottelimme veljeäni Jormaa ja Siru-vaimoan tuleviksi. He olivat moottoripyöräretkellä ja poikkesivat pariiksi yöksi seuraksemme. Heidän saavuttuaan söimme hyvällä ruokahalulla Kuopiosta hankittua kalakukkoa. Saunakin oli oikein rentouttavaa ja mikäs oli saunoessa valoisassa Lapin yössä! Olipa oikein hyvä sauna.

Sunnuntai valkeni aurinkoisena ja mietimme päivän ohjelmaa. Päätettiin lähteä käymään Kuusamon lähellä olevalle suurpetotarhalle. Sinne saavuttuamme pääsimmekin melkein heti opastetulle kierrokselle. Karhuja oli melko paljon

ja ne olivatkin selvästi paikan vetonaula. Olivat oikein hellyttäviä ja hyvin opetettuja. Porkkanat ja viinirypäleet maistuivat, kun saivat niitä palkaksi tekemistään tempuista. Kettu nosti ruohikosta vain vähän päätänsä ja jatkoi sitten uniaan. Susilauma mennä jolkotteli aidan viertä eikä paljoa välittänyt turisteista. Nähtiinpä ilvesperhekin ihan läheltä.

Sitten huomattiin, että Taivalkoski oli jo melko lähellä. Niinpä päätettiin käydä katsomassa kirjailija Kalle Päätalon lapsuuden kotia Iijoen Jokijärvellä. Olihan sunnuntai ja museo oli auki. (Seuraavana viikonloppuna olisivat olleet jokavuotiset Päätalo-päivät.) Paljon oli pihapiirissä ja mökissä näkemistä, ”paikkaansa hakevaa uunia unohtamatta”. Oli vielä onneksemme innokas ja osaava esittelijä, jolla oli aikaa kertoilla tarinoita, kun vierailijoita oli kovin vähän. Jokijärveltä ajeltiin vielä Taivalkosken keskustaan ja nähtiin siellä kuuluisa kyläkauppa, josta ei puuttunut mitään tarpeellista. Ajatuksena oli syödä Taivalkoskella, mutta se ei sitten onnistunutkaan, kun oli sunnuntai ja ruokapaikat kiinni. Onneksi sitten Kuusamon keskustasta löytyi sopiva ruokapaikka. Ilta sitten kuluikin saunoen ja jutellen.

Heti aamulla aamiaisen jälkeen lähdimme kävelyille Rukan keskustaan. Turisteja ei paljoa näkynyt, ei edes venäläisiä. Ehkä ovatkin talvimatkailijoita. Rukan keskusta onkin oikein viihtyisä ja kivoja kävelykohteita on paljon. Menimme hissillä ylös tunturiin ihastelemaan maisemia. Takaisin alas tultiin melkoista kyytiä pienillä kelkoilla ränniä pitkin. Kiva kokemus sekin. Iltapäivällä Jorma ja Siru lähtivät huristelemaan kohti Vaasaa ja sääkin lupaili poutaa. Me teimme vielä kävelyretken toiseen suuntaan ja huomasimme, että reittejä riittää.

Päivät kuluivat enimmäkseen lenkkeillen. Siinäkin kyllä sai hien pintaan, kun nousujakin oli ihan riittävästi. Meitä molempia viehätti Lapin rauha ja hiljaisuus. Havahduin monta kertaa istuen ikkunan lähellä katsellen ulos luontoa kuin taulua. Ei mitään liikettä pitkään aikaan, kunnes pieni lintu lensi oksalta oksalle. Oikein siinä jäi miettimään, miksi ihmiset tulevat Lappiin uudelleen ja uudelleen. He etsivät luonnon rauhaa ja sitä täällä on.

Kuva: Reijo ja Soile Pietilä sekä Jorma ja Sirpa Mykrä.

Heti aamulla aamiaisen jälkeen lähdimme kävelyille Rukan keskustaan. Turisteja ei paljoa näkynyt, ei edes venäläisiä. Ehkä ovatkin talvimatkailijoita. Rukan keskusta onkin oikein viihtyisä ja kivoja kävelykohteita on paljon. Menimme hissillä ylös tunturiin ihastelemaan maisemia. Takaisin alas tultiin melkoista kyytiä pienillä kelkoilla ränniä pitkin. Kiva kokemus sekin. Iltapäivällä Jorma ja Siru lähtivät huristelemaan kohti Vaasaa ja sääkin lupaili poutaa. Me teimme vielä kävelyretken toiseen suuntaan ja huomasimme, että reittejä riittää.

Kuva: Soile Pietilä huristelemassa tunturin rinnettä alas kelkkakourussa.

Eräänä päivänä sitten päätettiin käydä Sallassa. Emme olleet siellä koskaan käyneet ja matkaa sinne oli vain noin sata kilometriä. Matkalla tien lähellä makaili ihan valkoinen poro ja kumpikin muisti heti vanhan elokuvan ”Valkoinen peura”. Tavallisia poroja matkan varrella oli runsaasti. Salla ei kovin suuri paikka ollut. Kirkko keskellä kylää oli kuitenkin tosi suuri. Ei kuitenkaan päästy sisältä katselemaan. Erikoinen valkea kirkko ja korkea musta harjallinen paanukatto. Oli ihan näkemisen arvoinen.

Viikko vierähti nopeasti ja nautimme jokaisesta päivästä. Luettiin paljon ja käveltiin lähiympäristöä tutkien. Sää oli ulkoilulle sopiva, viileää, mutta pääosin poutaa. Pusero sai olla päällä kaiken aikaa. Viileydestä oli se hyöty, että sääskiä ei paljon ollut. Olihan se heinäkuun sää samanlainen joka puolella Suomea. Ei aurinko paljoa näyttäytynyt.

Lähtöpäivän aamuna ajelimme itärajaa pitkin kohti Nurmesta. Käytiin pikaisesti Bomban talossa. Kaunis karjalainen talo mökkikylineen. Sieltä ajoimme Paateriin tutustumaan kuvanveistäjä **Eeva Ryynäsen** kotimuseoon ja kirkkoon. Olimme käyneet siellä pari kertaa aiemminkin ja kerran pääsimme hänet kättelemään ja jututtamaan. Ei millään uskoisi, että niin hento nainen voi saada puusta niin paljon kaunista aikaan. Ja kirkko on aivan uskomattoman kaunis.

Vielä poikkesimme Liperin Ylämyllyllä suureen automuseoon. Olikin yllättävän hieno nähtävyys. Autoja oli paljon, kaikki siistejä ja puhtaita ja ajokuntoisia. Paras Suomessa näkemistämme automuseoista. Kannattaa poiketa. Sieltä sitten ajelimme illan hämyssä kohti Espoota ja ehdimme vielä saman päivän puolella kotiin.

Olipa todella mukava ja unohtumaton arpajaisvoitto Rukalla Kuusamon maisemissa. Erämaan rauha ja koskemattomuus huokui syvästi vaikka mökkejä oli paljon ja Rukan keskusta muistutti ihan kaupunkia.

Lämpimät kiitokset Hannu Mykrälle (ja onnettarelle).

Sydämellisin terveisin Soile ja Reijo Pietilä, perhe 267 sukukirjassa

Kuva: Bomban karjalaiskylä on karjalaista rakennus- ja ruokakulttuuria sekä perinteitä esittelevä matkailukohte Nurmeksessa, Pohjois-Karjalassa. Se sijaitsee Pielisen rannalla, noin kolmen kilometrin päässä Nurmeksen keskustasta. Karjalaiskylän keskus ja keskeisin nähtävyys on Bomban talo, joka on vuosina 1977–1978 matkailukohteeksi rakennettu suuri karjalaistyylinen hirsitalo. Lähde: Wikimedia Commons.

MUKANA KUMMIPOJAN KUMMIPROJEKTISSA

Viime jouluna meille tuli iloinen yllätys, kun jouluterveiset tulivat suoraan Etiopiasta pieneltä Kalkidan-nimiseltä kummitytöltämme. Suomesta vapaaehtoistyöntekijät olivat Etiopiassa **Mika** ja **Tania Lehtisen** ja muiden kummilapsityöntekijöiden luona käymässä. He ajattelivat yllättää kummit Suomessa, lähettämällä joulukortit suoraan Etiopiasta.

Lapset tekivät innolla kummeilleen joulukortit kuvaten etiopialaista joulunviettoa ja juhla-aikaa. Lapset ovat kirjoittaneet amharan kielellä korttiin jouluterveiset. Kalkidan on toisella luokalla koulussa ja asuu siskonsa kanssa isoäidin luona. Meidän lähettämämme kirjeen mukana meni joulukortti, valokuvia ja lasten piirustuksia.

Mika on myös minun kummipoikani. Hänen ja etiopialaisen kummilapsen kirjeitä lukiessa tulee tunne, että pienellä avustuksella kuukausittain, on jossain suuressa mukana. Siitäkin olen iloinen, kun Mika muisteli lapsuutensa pilkkireissuja kummiensa kanssa Keski-Suomessa ja kirjoitti minulle huikean toiveen, että jos vielä Hiitolan järven rannalle päästäisiin kerran yhdessä, vaikka pilkkimään.

Lehtisen perhe on Suomen Ev-Lut. Kansanlähetyksen lähettämänä Etiopiassa. Kummilapsityötä on tehty vuodesta 2007 lähtien ja tehdään yhdessä Mekane Yesus-kirkon kanssa. Toimintaa on neljässä kaupungissa, joissa asuu paljon aids-orpoja ja köyhien perheiden lapsia. Lapset valitaan kummiohjelmaan 6-9 -vuotiaina paikallisten sosiaaliviranomaisen suosituksella. Lapset käyvät normaalia valtion koulua, mutta yleensä lauantaisin he kokoontuvat kirkon pihapiiriin, jossa heillä on omaa toimintaa ja opetusta. Ensi vuonna ensimmäiset nuoret lähtevät jatko-opintoihin joko yliopistoon ja ammattikoulutukseen.

Kummilapsiprojektissa autetaan ja tuetaan koko perhettä. Lähetystyöntekijät huolehtivat paikallisista työntekijöistä, heidän koulutuksestaan ja työn kehittämisestä. Kummiohjelmassa on mukana tällä hetkellä 440 lasta, joilla jokaisella on Suomessa oma kummi tai kummityöryhmä. On ilo kuulua joukkoon.

Raija Pasanen, perhe 407 sukukirjassa

JOULUINEN TERVEHDYS ADDIS ABEBASTA

Ulkona paistaa päivittäin aurinko näin marraskuun puolivälin ja lämpötila on siinä 30 asteen tienoilla. Onneksi kuitenkin sisätiloissa on viileätä ja öisin saattaa olla jopa kylmä. Kuitenkin joulun ajatus on mielessä yhä enemmän. Siitä pitää osaltaan huolen jo lapsemme, jotka puhuvat tulevasta joulusta päivä päivältä enemmän.

Olemme asuneet Etiopiassa jo yli kuusi vuotta ja siinä ajassa on toki tapahtunut monenlaista. Tämä aika varmaan osoittaa, että olemme viihtyneet maassa hyvin, vaikka monenlaisia vastoinkäymisiä on matkan varrella ollut. Tarkoituksemme olisi jatkaa täällä vielä seuraava kolmivuotinen työkausi, jonka jälkeen palaisimme Suomeen. Katsotaan, miten suunnitelmien käy.

Kummilapsityö, jota olemme tehneet yhtenä päätyönämme, on osoittautunut hyväksi työmuodoksi tehdä lähetystyötä täällä. Sen yhteydessä kummilapset ovat saaneet mahdollisuuden käydä koulua, joka useille köyhistä oloista tulleille lapsille saattaa olla täällä edelleen haasteellista.

Olemme myös iloinneet, että kummilapsityön kautta olemme voineet viedä eteenpäin evankeliumia maailman Vapahtajasta, joka syntyi keskuuteemme jouluna. Täällä itse joulupäivä ajoittuu erilaisesta kalenterista johtuen kaksi viikko oman joulumme jälkeen.

Paikallisille joulu merkitsee kirkossa käymistä ja sukulaisten tapaamista hyvän ruoan merkeissä. Pitkästi traditio on siis samanlainen kuin Suomessa. Perheenä me vietämme joulua Suomen kalenterin mukaan, kuten suurin osa muistakin ulkomaalaisista tässä maassa.

Adventtiajan kynnyksellä toivotamme teille kaikille hyvää ja siunattua joulua sekä uutta vuotta 2015!

*Terveisin **Mika ja Tania Lehtinen** sekä lapset Noah, Mateo, Natanael, Naomi ja Eden, perhe 406 sukukirjassa.*

ELVI HEINONEN TÄYTTI 90 VUOTTA

Sukuseuran kunniajäsen **Elvi Ester Heinonen** (o.s. Mykrä) täytti 90 vuotta 13.11.2015. Syntymäpäiviä vietettiin lauantaina 14. marraskuuta Ulvilassa ravintola Kokkikaksikossa. Lapset perheineen olivat järjestäneet Elvi-äidille, mummolle ja isomummolle mukavan ja iloisen juhlan. Lasten perheiden lisäksi me lähisukulaiset, monet ystävät ja naapurit saimme yhdessä olla mukana onnittelemassa 90-vuotiasta syntymäpäiväsankaria.

Elvin lapset aloittivat juhlan onnittelemalla, johon yhtyi sitten koko juhlaväki. Ruokailun jälkeen ohjelmassa oli ystävien tervehdyksiä ja muisteloita sekä musiikki- ja laulutervehdyksiä. Yllätysnumerona tuli Elvin toivoma ja poikansa Hannun kanssa tanssima häävalsia.

Kakkukahvin jälkeen kerrattiin päivänsankarin elämänvaiheita hauskan tietokilpailun muodossa. Ensimmäiseksi kysyttiin, mitä muuta tapahtui sinä päivänä, kun Elvi syntyi? Vastaus oli tiedossa: lehmä poiki ja kissa sai pentuja. Vastauksen voi tarkistaa vaikka sukukirjasta. Meille päivänsankarin Kerttu-siskon lapsille Elvi on ollut "Paras täti". Näin syntymäpäiväjuhlassa halusimme kertoa sen ääneen. Leena-sisko piti puheensa karjalan murrella, jotta sisältö tulisi ihan selväksi.

Raija Pasanen, perhe 407 sukukirjassa

PARAS TÄT

Istu nyt tukevast paikalleis, nyt tullee puhe. Raija sano, että piä pien puhe vaa, ko laulu on täs niiku pääassii. En tiä onks tää puhe nyt tarpeeks lyhyt.

Myö ollaa kovi hyvillää et sie kutsuit meiat tänn siu juhliis. Nää onkii vähä paremmat juhlat ku siu isosiskois 90 vuotiskekkerit – näis on näät sankarkii paikall!

Ja minkälaine sankar! tai oikeastaa häähän o sankaritar! Hää on täyttänt 90 ja jalka nousee nii keppeest ja silmä o kirkas ku nuorel Elvi Mykräll. Vaikk enhä mie o sitä olt näkemäs, mut ku kahtoo vanhoi valokuvvii äiti albumist, ni sielt näkköö. Ja näkihä se Veikkokii, jot nii on korree tyttölaps ja hyvätapane.

Ja hyvätapane on vieläkii. Ukko-Paavolt peritty itepäisyytt ei oteta huomioo – se ku o sukuvika ja sill ei maha mittää. Kertulha se näyttäänt oleva viel pahemp – myö tietää! Laitisen suvustako sit lie peräsii nuo monenlaiset käjentaiot. Niistä myökii, sisko työt, oomme saaneet nauttia, ku Elvi-tät on tuont lahjaks monenlaisii kudonnaisii ja neulomuksii. Sel last pöytäliinaakii o nii mukava laittaa pöyväll ja muistaa et se on täti tekemä!

Vanhoilla päivilläis rupesit viel pitokokki-töitä tekemää – siit pittää hattuu nostaa. Ja onha se näkynt ku kyläss ollaa käyty – pöytä on aina nii korean et ei paremmast vällii. Kerra ette ollu paikall ku myö Marti kans tarvittii kortteerii. Mutt kortteeri saatii ja lupa syyvä kaik mitä pakastimes oll! Ja kyllähän myö syötiin!

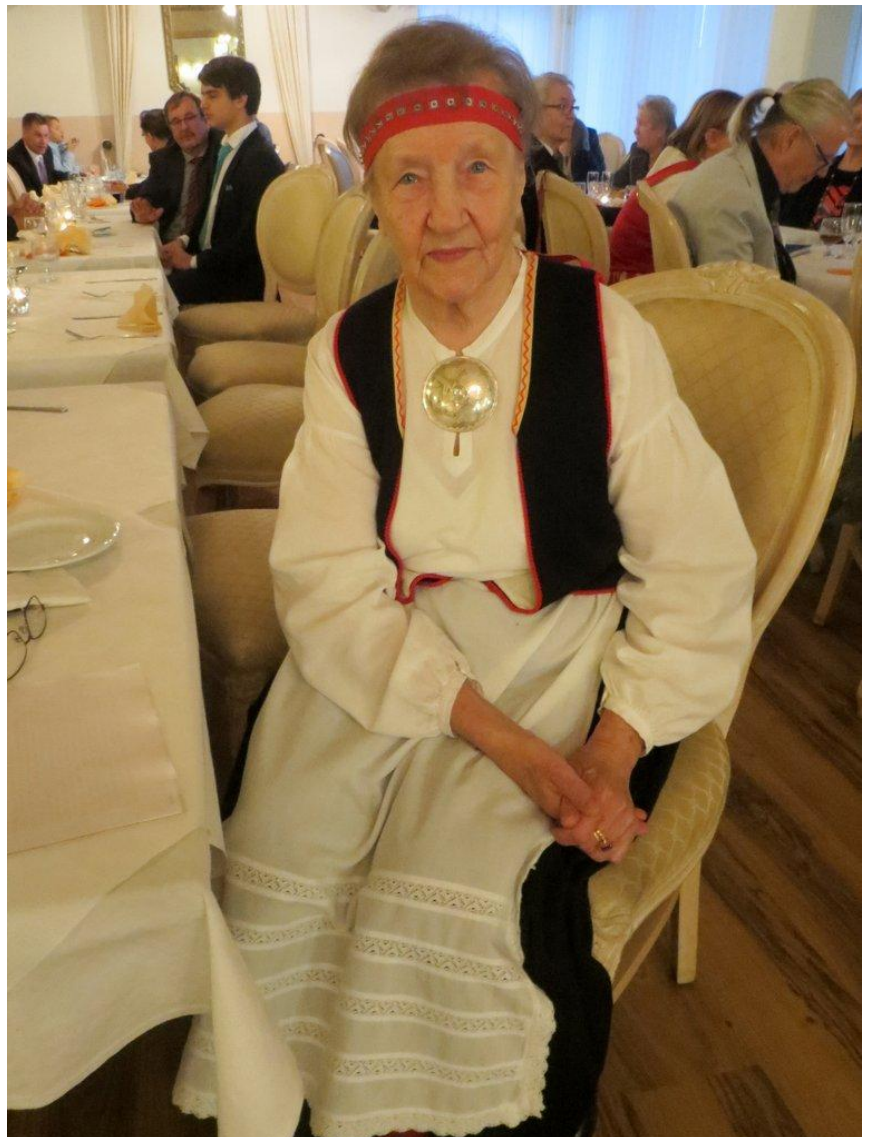
Heinosill on ain olt hyvä tulla ja on tuntent et on tervetullu. Veiko kans kasvatitte kuus lasta, meijä serkut. He on meille läheisii sukulaisii ja heiä kans oomme monta lystii pitänee, mut siit ei täss enempää...

Sie oot olt meitä kaikkii oppaan Karjala-matkoil. Siit myö ollaa kovi kiitollissii. Eihä niist reissuloist ois saant paljo mittää irti ilma siun paikallistuntemustais. Ja kaikki ne ikimuistettavat hetket vanhoill paikoill ja sekkii mite tät pyörähtel siell tanssilattiall Pyöreen Tornin hämäräss... Nää Karjala-matkat on olleet meill tärkeit – ne on asettanneet meijät omill juurillee, meijät, evakkoje lapset.

Meinasi lopuks sannoo, ett sie oot tät-hyvä olt hyvä tät, mut sit muistinkii et siehä ootkii paras tät. Vaikkei meill ennää oookkaa muita tättei nii Sie oot sen nimen ansaint.

Sylin täyvelt onnee ja illoo siu elämälleis! Toivottaat Kerttu-siskon työt

Leena Väyrynen, perhe 410 sukukirjassa

MAISA MYKRÄ TÄYTTI 70 VUOTTA

Sukuseuran perustajajäseniin kuuluva **Marja-Liisa "Maisa" Mykrä** (o.s. Setälä) täytti 70 vuotta 6.11.2015. Syntymäpäivän aikoihin Maisa oli puolisonsa **Tapio Mykrän** kanssa kylpyläreissulla Eestin Haapsalussa, joten lapset perheineen järjestivät syntymäpäiväjuhlat 14.11.2015 ydinperheen kesken Maisan tyttären **Anna Mykrä-Siljanderin** kotona Haminassa.

Syntymäpäiväjuhlassa Maisalle annettiin lahjaksi **P. Mykrän** signeeraama öljvärimaalaus (54 x 46 cm), jonka Maisan poika **Juhana Mykrä** oli saanut käsiinsä laitilalaisen puutarhuri **Raimo Oksasen** kautta. Oksanen, joka on toiminut Turun kasvitieteellisen puutarhan ylipuutarhurina, kertoi, taulun olevan edesmenneen teatterinjohtaja A. Matalamäen jäämistöä ja kulkenut evakkotaipaleen myötä Sortavalasta Kuopioon ja päätynyt Rauman kautta Laitilaan Oksasen vaimolle, joka on Matalamäen ex-miniä.

Taiteilija **Pekka Robert Mykrästä** (s. 1869) voi lukea lisää jäsenlehdistä ja sukukirjasta.

Juhana Mykrä, perhe 260 sukukirjassa

MYKRÄN SUVUSSA TAPAHTUU

Jäsenten merkkipäivät 2016

50 vuotta	14.12.	Tarja Kuronen, Vantaa ..... puoliso HIITOLA 1+2
60 vuotta	3.1.	Päivi Mykrä, Masku ..... puoliso HIITOLA 2
	3.5.	Kauko Mykrä, Ulvila ..... HIITOLA 2
	2.6.	Marja-Liisa Kaunismäki, Kerava ..... puoliso HIITOLA 2
	9.8.	Hilkka Ryösä, Lehmo ..... HIITOLA 2
	18.9.	Asko Eriksson, Pori ..... puoliso HIITOLA 2
	9.11.	Pirkko Eriksson, Pori ..... HIITOLA 2
70 vuotta	14.1.	Anna-Liisa Hagman, Riihimäki ..... puoliso ANTREA
	25.4.	Antero Pasanen, Kuohu ..... puoliso HIITOLA 2
	27.5.	Olli Lehtinen, Hartola ..... puoliso HIITOLA 2
	8.6.	Markku Mykrä, Riihimäki ..... ANTREA
	16.9.	Yrjö Mykrä, Vantaa ..... HIITOLA 2
	5.10.	Jorma Mykrä, Salo ..... HIITOLA 1+2
	8.12.	Marja-Terttu Rahkonen, Imatra ..... HIITOLA 1+2
	21.12.	Pekka Mykrä, Pilkanmaa ..... JÄÄSKI
80 vuotta	12.6.	Olavi Mykrä, Lassila ..... HIITOLA 1+2
	12.6.	Pentti Mykrä, Pori ..... HIITOLA 1+2
91 vuotta	13.11.	Elvi Heinonen, Ulvila ..... HIITOLA 2
94 vuotta	6.6.	Kerttu Ryösä, Nuppulinna ..... HIITOLA 2
97 vuotta	8.10.	Viljo Mykrä, Pori ..... HIITOLA 2
99 vuotta	11.1.	Työne Nolvi, Ähtäri ..... HIITOLA 2
103 vuotta	19.10.	Sylvi Kaunismäki o.s. Mykrä, Pori ..... HIITOLA 2

Sukuseura onnittelee sankareita

Kuolleita

† **Marja-Liisa Valli** (o.s. Mykrä), s. 10.5.1949 Noormarkku, k. 16.3.2015 Noormarkku. Marja-Liisa oli Erkki Sulo Mykrän (1910–1975) nuorin tytär [HIITOLA 1+2]. Perhe 272 sukukirjassa.

Sukuseura ottaa osaa omaisten suruun

Syntyneitä

- ★ **Mira ja Jere Mansneruksen** poika s. 9.8.2015, sai nimen **Liam Matias Alarik Mansnerus**. Mira on Elvi Heinosen (o.s. Mykrä, s. 1925) tyttären tytär [HIITOLA 2]. Perhe 426 sukukirjassa.
- ★ **Juhana Mykrän ja Nora Blomfeltin** tytär, **Betty Mykrä**, s. 3.11.2015 Espoo, kastetaan tammikuussa 2016. Juhana on Toivo Johannes Mykrän (1908–1973) pojan poika [HIITOLA 1+2]. Perhe 260 sukukirjassa.
- ★ **Mauri ja Päivi Mykrän** poika, s. 12.11.2015 Pori. Mauri on Erkki Mykrän (1902–1972) pojan poika [HIITOLA 2]. Perhe 354 sukukirjassa.

Sukuseura onnittelee perheitä

Kuva vasemmalla: Jere ja Mira Mansnerus sekä poikansa Liam Matias Alarik kastepuvussa.

Kuva keskellä: Juhana Mykrän ja Nora Blomfeltin tytär Betty 30 minuutin ikäisenä Jorvissa Martta-pipo päässään.

Kuva oikealla: Mauri ja Päivi Mykrän poika kahdeksan päivän ikäisenä.

ILMOITUKSIA

Vuoden 2016 jäsenmaksusuoritukset

Sukuseuran varsinaisille jäsenille tullaan keväällä postittamaan jäsenmaksulomake saatekirjeineen. Maksulomakkeesta näet myös maksuhistoriasi. Muistathan maksaa vuotuisen jäsenmaksusi sekä mahdolliset puuttuvat suoritukset. Hallituksen periaatepäätöksen mukaisesti jäsenmaksunsa peräkkäisinä vuosina maksamatta jättäneet voidaan erottaa sukuseurasta. Henkilökohtaisen viitenumeron käyttäminen on myös suotavaa, sillä jokaisesta ilman viitettä olevasta maksusta seura joutuu maksamaan pankille tietyn summan.

Yhteydenotot tarvittaessa sukuseuran rahastonhoitajaan:
Jorma Mykrä, jorma.mykra[at]elisanet.fi, p. 0500-333710.

P. Mykrän tauluja ostettavissa

Markku Salomäki Piikkiöstä on ottanut sukuseuraan yhteyttä ja on valmis luopumaan kohtuullista korvausta vastaan muutamasta hallussaan olevasta P. Mykrän tekemästä öljyvärimaalauksesta. Taulut on tilannut Salomäen isä heti sodan jälkeen Pekka Robert Mykrältä, joka asui viimeiset elinvuotensa Hämeenkyrön vanhainkodissa.

Yhteydenotot: p. 050 574 8926, markku.salomki48@gmail.com

Läh.

Kannaksen Mykrät -sukuseura ry
c/o Timo Mykrä
Parkinkatu 2 A 2
FI – 20500 TURKU